

Čakovský závod.

24.3.-25.3.2007 byl pořádán závod v Náměšti na Hané v disciplínách na suchu. Sice přicházela do úvahy ještě varianta s účastí na závodě v Říčkách, ale tam bych musel nazout lyže a běžet k tomu 24 km. Proto byl zvolen Čakovský závod jako místo našeho dalšího budoucího úspěchu. Já byl sice po noční službě, ale Keník byl vyspínaný do růžova. Mě hodinka spánku v autobuse také osvěžila a cesta na Moravu utíkala za potlesku deště do předního skla. Ačkoliv se to nezdálo, přijeli jsme včas. Od Prostějova dokonce ani nepršelo, ale i tak jsem nedoufal, že by trať byla nějak přepychová. Zápis prošel bez komplikací, jen veterinář si neodpustil malou přednášku o důvodech kupírování uší. Vyfasoval jsem č. 16 a to jak na kolo, tak i na běh. S kolegou, který se dal rovněž na tento sport, jsem si projel trať a s podivem jsem konstatoval, že vzdálenost startu a cíle nebude slibovaných 4 800 m. Osobně bych to typoval tak na 7 km! Tento subjektivní pocit mohl pramenit z dojmu, kterak se bláto z cesty drželo mého půjčeného kola jako hovno košile. Nicméně čas startu se brzy naplnil a já stanul s nadržným Keníkem na startovní čáře. Startér měl sice sám co dělat, aby jednak našel správnou kolonku s mým jménem, ale odstartoval mě. Já vyrazil jako blesk a Keník táhnul se silou buvola. První esíčko jsme projeli a to mi dalo sebedůvěru, že zvládneme i ostatní zatáčky. Při sjezdu z kopce jsem neměl dobrý pocit bezpečí, možná tím, že jsem neměl s sebou Always, nebo tím, že byl zakončen blátivou zatáčkou. Kupodivu jsem to zvládl skvělým manévrem a hnal se dál jako vítr. Netrvalo dlouho a již jsem dojel tři závodníky startující předemnou. Keník neměl žádné tendence je kousnout do nohy a tak jsem pokračoval dál. Jeden z předjetých se snažil mě držet, ale neměl na mojí hnědou střelu. V cíli jsem byl jako prase, ale co se dalo dělat. Navíc mě čekal ještě start v běhu. Zde jsem neměl moc předpokladů na dobré umístění, protože jednak jsem již měl něco málo v těle a pak jsem neznal soupeře. I tak jsem do toho dal všechno a dopotácel se do cíle. Zatímco já byl na pokraji sil, Keník by klidně roštačil dál. Počkali jsme na výsledkovou listinu, kde jsem byl na 2. místě na kole a 4.místo v běhu, a jeli se ubytovat. A tohle byla největší chyba. Zatímco ostatní závodníci podali protest proti výsledkům, my v blahé nevědomosti tak neučinili. To se projevilo hnedka druhý den po našem příjezdu na závodišť, protože jsem zjistil, že již nejsem na kole druhý, ale třetí a v běhu stále čtvrtý. Pozdě bylo k reklamacím! Blesková porada realizačního teamu stanovila úkoly, že je potřeba alespoň udržet místo na bedně. Proto jsem byl odhodlán šlapat do pedálů zuby – nehty. Dnes startér byl již natolik strážlivý, že vše probíhalo tak jak mělo. Jenže nedočkavý Keník měl nasbíráno tolik sil, že při startu se utrhnul z karabiny mé tažné šňůry. Štěstím bylo, že Lucka pořizovala v odstupu foto a stihla tak rozběhnutého divocha odlatit. Než jsem však opravil tažný systém, předjel mě další startující. Naskočil jsem na kolo a začali jsme s Keníkem jej stíhat. Při sjezdu po rovné cestě Keník běžel trochu na pravé straně, kde se mu asi nelíbilo a proto přeběhl na levou stranu cesty. To se stalo osudné pro moji stabilitu. Přední kolo se mi zvirtlo a já přeletěl přes řídítka plavným saltem. Klipsny jsem neměl a tak opuštění šlapacího stroje nebyl problém. Ten se vyskytl až po nárazu mého pravého ramene na tvrdou cestu. Já i kolo jsme skončili v kotrmelcích, což pohotově nafilmovala přihlížející divačka. Zvedl jsem se s elegancí nesmrtelného filmového bojovníka typu Rambo a honem naskočil na kolo, protože se kolem mě prohnal další závodník. To signalizovalo, že jsem klesl o další příčku poenciální výsledkové listiny. Nevím, jestli Keník vůbec zaregistroval můj pád, v každém případě nasadil opět rychlostní tempo. Zakrátko jsme dojeli jednoho, co nás předjel se svým setrem. Jeho psík si totiž lehnul do louže a dával si bahenní koupel. Pak nastal boj tělo na tělo. Do kopce s blátivým povrchem mě opět předjel. Jeho únik jsem zlikvidoval šilným tempem jízdou z kopce a nakonec jej před cílovou rovinkou i předjel. Tím jsem mu sebral veškerý morál k dalšímu závodění. Trenérka v cíli již hlídala čas u rozhodčích. Hodinová pauzička a nastoupil jsem k běhu. Odpočítávání a již jsem vyrazil na trať. Po půl km jsem doběhl předešlého závodníka, což

byla slibná situace. Pak již jen stačilo taktizovat, aby se stejná věc neopakovala jemu. Ačkoliv Keník měl v těle již 5 km, stále pěkně táhnul. Je sice pravda, že tentokrát jej postihla potřeba vyprázdnit nejen tlusté střevo, ale i močový měchýř. Krok za krokem jsem postupoval k cíli s rudou mlhou před očima. Během tohoto monotónního poklusávání mě předběhla dívčina se svým psem F1. Ani jsem se nepokoušel je pronásledovat. I tak jsem dořápkal do cíle a mohl se zhroutit do trávy. Chvilku odpočinku při čekání na konečné vyhlášení výsledků jsme ukrátili opékáním buřtů a výměnou dojmů s ostatními závodníky. Nastala chvíle pro shromáždění u stupňů vítězů. V kategorii bikejoringu jsem nakonec skončil na 4. místě zatímco v běhu jsem obsadil medailovou 3. pozici. Povinné fotografování pro obecnost a šup zabalit věci a vyrazit zase k domovu...

PS: poučení pro další závody, kde nebude mít pořadatel elektronickou časomíru je ten, že si každý musí měřit čas sám, aby mohl provést reklamaci!!!